

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

NO ENS HO ATRAPEM

Presento un resum de sendreçat de notícies veritables (i algunes de falses) sobre el «tema» només a les comarques centrals i només dels últims set dies. L'alcalde de Manresa ha estat citat per la justícia arran del seu suport a la «cosa» de diumenge, l'alcaldesa de Berga ha rebut la mateixa citació i haurà de tornar als jutjats, en aquest cas, al de la capital del Bages. Ella no baixarà voluntàriament, a diferència de Valentí Junyent, que hi acudirà però sembla que per no declarar. El batlle de Moià passarà pel mateix tràngol, ell per partida doble perquè la fiscalia també l'ha denunciat per coaccions als policies locals moianesos, ufanosos com altres a intervenir propaganda sobiranista. Altres citacions van arribant arreu. A l'Anoia, de moment a Capellades i durant els pròxims dies els que falten aniran rebent la documentació judicial. El de la Seu d'Urgell està citat per declarar avui. Tenen feina judicial per anys. Durant diverses nits, les cassoles han sonat a molts bar-ris. Tot molt a

la catalana, perquè la majoria les han comprat a l'establiment xinès de la cantonada per no malmetre les olles «bones». A Manresa hi va haver la manifestació més important de la seva història. Més de set mil persones van acabar al davant de la caserna de la Guàrdia Civil. Un d'ells va gosar penjar una estelada al pal nu on acostuma a onejar l'espanyola més gran de la ciutat. Per roba que no quedi. Primera notícia falsa: mitjans de Madrid es van inventar incidents a Manresa amb robatori d'armes i munició. Les xarxes ho van escampar i per unes hores nocturnes érem una mena de Beirut en petit a punt per a la violència que semblen esperar alguns. A primera hora del matí, els mateixos que van difondre la notícia es van veure obligats a desmentir-la, però ja no hi havia res a fer. Per mesos, per anys, la manifestació bagenca més gran

«Per mesos, per anys, la manifestació més gran quedarà associada a uns inexistentis robatoris de pistoles i fusells»

quedarà associada a uns inexistentis robatoris de pistoles i fusells. Només caldrà posar Manresa i Guàrdia Civil al Google per llegir les mentides per sempre més. A Berga, a la mateixa hora la plaça de Sant Pere acollia el grup més nombrós que es recorda (exceptuant òbviament la Patum) per protestar per les detencions dels alts càrrecs de la Generalitat. La marxa també acabava al davant de la caserna. El que estava de torn a la porta va optar per tancar-la i fer veure que no passava res. Les antigament anomenades cases-caserna estan aparentment plenes de membres del cos a punt per reprimir el que no es reprimeixi tot sol o en companyia de les pors històriques d'un país. Pobles i viles, cadascun amb la seva modèstia plena de dignitat, concentraven ciutadans a les places grans, davant dels ajuntaments, de les esglésies o de les tavernes de sempre. Després, una altra notícia falsa: batuda a Bufalvent. Altra vegada, els misatges per mòbil i els replicants que van «informant» traient fum per explicar, almarar i de-

sinformar sobre coses que no passaven o que no s'explicaven com estaven passant. Passo per alt per raons d'espai altres rumors i notícies falses, filtrades per interessats i difoses per innocents que no saben ni han de saber que la informació s'ha de moure contrastada cap als seus destinataris. Com que ara tots els ciutadans som i tenim formes diverses per fer periodisme, les persones de bona fe que passen noves caldria que fessin un curset sobre les quatre o cinc normes bàsiques que s'han de seguir abans de propagar un fet per qualsevol mitjà. Tot i que veient les actituds d'alguns professionals que tenen tota la seva carrera a les espatlles, potser és millor deixar que tots els rumors vagin a la seva. Dels molts que m'han arribat a mi, com segurament a molts d'altres, passen per anunciar diverses compareixences de Puigdemont per

«l'enmig de tantes notícies, conyes i falsedats, les fotos del vaixell d'en Piolín donen a tot plegat una aparença de sàinet»

anunciar algun fet definitiu que mai s'acabava de produir. Via WhatsApp m'han anticipat dies abans la intervenció dels Mossos, fet que s'ha acabat produint. La de TV3 i Catalunya Ràdio m'ha estat comunicada per aquest mitjà unes sis vegades de moment. I tot plegat, com no podia ser d'altra forma, enmig d'una gran remor digital amb tota mena de «mems» i conyes més o menys ben trobades. Va seguir la broma entre uns treballadors d'una impremta d'Òdena que va provocar la intervenció i un escorcoll policial (per descomptat, sense ordre judicial) i encara es pregunten com es van assabentar els justiciers del referèndum de les ganes de jugar amb les coses de menjar que tenien uns quants amb poca feina. I enmig de tantes notícies, conyes i falsedats, les fotos del vaixell d'en Piolín (en català Piuet) ple de guàrdies guerrers a punt però sense menjar, donen a tot plegat una aparença de sàinet malgrat la gravetat del moment. Els historiadors al·lucinaran amb la nostra generació.

EL PROCÉS, L'1-O I JOAN PAU II

TRIBUNA

Joan Aurich

RECTOR DE LA PARRÒQUIA DE L'ESPERANÇA

En aquesta hora, centenars de milers de ciutadans diem ben alt allò que potser molts no sabien i que gairebé tots callaven: ningú no pot negar a Catalunya el dret a existir com a nació. Ningú ni res del món. La nostra nació, com qualsevol altra, va néixer i ha crescut sense permís de ningú. Més aviat hem sobreviscut malgrat tants intents d'aniquillar-nos. Ser conscients d'això ens enfronta ara més que mai amb l'Estat espanyol que va engendrar una Constitució que ens aniquila com a nació perquè proclama, orgullós, que de nació només n'hi pot haver una, la seva. En això consisteix la «sacrosanta Unidad» que allà esbomben tots, bisbes in-

closos, amb tant de rebombori mediàtic i judicial. Allà i alguns aquí. «Com que desobeïu l'ordre constitucional –ens diuen–, no sou demòcrates». Hem d'oïr un ordre que ens nega el ser i que pretén condemnar-nos perpètuament a la condició de súbdits? I ca! amics. Ningú ni res del món no pot negar a la nació catalana el dret a l'existència. Catalunya, com tota nació, és sobirana. D'aquest dret, senzill i fonamental, se'n desprèn un altre que no l'hem de pido-lar, que ningú no ens l'ha de concedir perquè ja el tenim: el dret que té tota nació a l'autodeterminació. En aquesta hora, per tant, ha arribat el moment en que el nostre Govern sorgit d'un Parlament que ja està tip de proclamar aquest dret, ens convoca per exercir-lo. Gernació de ciutadans farem cap als col·legis electorals ben vestits de dignitat i de llibertat. Sense por. De qui i de què hauríem de tenir por tots els qui pacíficament, democràticament i alegre-ment el proper 1-O acudirem a les urnes (pobres urnes, tan perseguides!) amb el sí o el no? Per la Diada publicàvem aquestes ma-

teixes paraules al full parroquial de la M. de D. de l'Esperança, al barri Mion-Puigberenguer de Manresa, i comentàvem que agradaria als cristians –i segurament a molts no cristians– saber que, amb aquest capteniment polític que anomenem Procés, els qui ens en sentim actors estem fent realitat, fil per randa, la doctrina que Joan Pau II va proposar a l'ONU l'any 1995. Fou una lliçó magistral sobre els drets dels pobles de la qual es van fer ressò els més importants mitjans de comunicació de tot el món i que va superar amb escreix –per l'originalitat del plantejament i la profunditat de les conviccions– totes les expectatives. Vet ací un paràgraf sobre els drets de les nacions: «El dret a l'existència és el pressupòsit dels altres drets d'una nació: ningú, per tant –ni un Estat ni una altra nació ni una organització internacional– no té mai dret a creure que una determinada nació no sigui digna d'existir». Aquest dret fonamental a l'existència no exigeix necessàriament una sobirania estatal. (...) Poden haver-hi circumstàncies històriques en les quals agregacions diver-

«En aquesta hora, per tant, ha arribat el moment en què el nostre Govern sorgit d'un Parlament que ja està tip de proclamar aquest dret, ens convoca per exercir-lo»

«De qui i de què hauríem de tenir por tots els qui pacíficament, democràticament i alegre-ment el proper 1-O acudirem a les urnes (tan perseguides!) amb el sí o el no?»

ses d'una sobirania estatal poden resultar fins i tot aconsellables, però amb la condició que això es faci en un clima «de veritable llibertat, garantida per l'exercici de l'autodeterminació dels pobles». El dijous 14 de setembre el ple de la corporació municipal concedia la distinció de Manresa Il·lustre a Josep M. Planes i Martí, periodista i escriptor. Pocs mesos abans de ser assassinat havia escrit aquestes paraules que tots els qui anirem a votar l'1-O, tant els del sí com els del no, hauríem de fer ben nostres: «Per damunt de tot, m'interessa la dignitat i la llibertat de Catalunya».

Visita el
amb
Regió7

M^NAC
MUSEU NACIONAL
D'ART DE CATALUNYA

Disposen d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres
oficines i obtindreu
**DUES
ENTRADES
GRATUÏTES**
per subscriptor.
(Oferta limitada)